

[Ib Christensen]

Det andet spørgsmål, jeg stillede, var: hvorfor bruger man betegnelsen partier, når det, man ønsker – og det anerkender jeg regeringer for – er at give mulighed for at lade tværpolitiske grupperinger, folkebevægelser, og hvad det nu er, kvindelister osv., opstille? Hvorfor bruger man betegnelsen partier? Hvorfor gør man det så ikke også i den kommunale valglov, hvor man har en tilsvarende mulighed og med rette har det?

Hr. Erik Holst siger, at de store ting ikke er berørt. Der er knap nok sket noget ved de store ting i EF, siden vi kom ind. Og hr. Erhard Jakobsen siger: der ændres jo intet. Ja men hvis intet ændres, hvorfor skal vi så have de direkte valg? Det må man dog undre sig over.

Men hvad er der så sket? Det er rigtigt, at EF-samarbejdet på store, grundlæggende områder ligger i skærver, landbrugsordningerne kører ad Pommern til, det valutariske samarbejde ligger i splinter osv. Det er jo det, der skaber frustrationen og de politiske kræfter, der ønsker, at nu skal der ske noget. For at der kan ske noget, skal de sidste rester af selvbestemmelsesret væk. Vi skal have Luxembourgforliget fjernet, og vi skal have en magtforskydning over mod Parlamentet og dermed altså en underminering af enstemmighedsreglen i Ministerrådet. Det er jo det, der er det afgørende.

Men der er jo sket noget. Der sker en daglig integration på område efter område. Videre er der brugen af Romtraktatsartikel 235, hvorefter Ministerrådet med enstemmighed kan vedtage ting og sager, som er nødvendige for at få traktaten, Fællesskabet, til at fungere. Den bliver brugt så meget, at det stemmer selv EF-Kommissionen til betænkelighed, hvorfor de i deres unionsplaner ønsker, at man skal gennemføre en egentlig ny suverænitetsoverdragelse og udstyre EF med egentlig suverænitet og myndighed på det udenrigspolitiske og økonomiske område. Og dér er det Tindemansrapportens politiske idé, at det ikke skal ske på den måde, fordi det er alt for besværligt og det kan skabe vanskeligheder i Danmark og Storbritannien og andre lande. Nej, det skal ske ved, at man som operativt instrument indfører de direkte valg. Det er det, der er sagen, og det er det, der er sandheden.

Den sandhed kom hr. Erik Holst i og for sig til at ramme allerede i sin første tale, idet

han siger – korrekt ud fra en formel betragtning – at der ikke, i og med at man laver denne lov, er tale om en øget overdragelse af kompetence til EF-Parlamentet. Nej, det er der ikke formelt. Det er der bare reelt, jævnfør det, jeg sagde i mit første indlæg.

Men hr. Erik Holst sagde også, at det er klart, at EF-Parlamentets betydning bliver forøget. Ja, det er her, det ligger. Den umiddelbare effekt ligger i, at den politiske betydning af et europæisk parlament, sammensat af fremtrædende europæiske politikere, hvoraf nogle bliver valgt med millioner af europæeres stemmer, bliver mangedoblet. Det er derfor, man ønsker denne forøgede politiske vægt, og så, når Parlamentet er sammentrædt efter det første direkte valg, bliver kravet om øget kompetence rejst. Jeg har allerede tidligere citeret, at sådan vil det ske. Derfor er der sammenhæng mellem den reale udhuling af vetoretten, der var en forudsætning for vores medlemskab, og denne valglov. Det kan man ikke komme uden om. Det hænger også sammen med, at man har planer om at udvide antallet af medlemmer og medlemsstater, hvorfor man med ængstelse ser frem til en beslutningsproces, hvor 12 stater skulle snakke sig til enighed om tingene.

Jeg kunne forstå på hr. Erik Holsts ordførertale, at socialdemokratiet ikke længere er så begejstret for den vetoret, som de lagde så megen vægt på i 1972. Men så bør man også give vælgerne anledning til at konstatere, om de også ønsker denne vetoret væk, hvad jeg unægtelig tvivler på.

Jeg synes, det var trist at høre det radikale venstres ordførertale her i dag. Det radikale venstre har tidligere sagt, at de ikke vil medvirke til indførelse af direkte valg, uden at der er fuldstændig klarhed over det nye parlaments kompetence. Hvor er det forbehold henne nu? Det har borte taget. Det er sørgeligt, ikke mindst for de radikale vælgere, hvoraf flertallet efter opinionsmålinger at dømme er mod EF-medlemskabet overhovedet.

Hr. Kofoed har virkelig medlidenhed med os, fordi vi går imod noget, som han synes er demokratisk. Dertil er at sige, at dette er et spørgsmål om at gennemføre mere centralisme, mere centraleuropæisk styring. Det er et skridt væk fra det nære samfund, som partiet venstre ellers er tilhænger af. Derfor har det